

Matan - Judaism and the ISMS
Judaism Encounters Asceticism and Hedonism - Special Purim Addition

תלמוד בבלי מסכת מגילה דף ז עמוד ב

אמר רבא: מיחייב איניש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי.

רבה ורבי זירא עבדו סעודת פורים בהדי הדדי, איבסום, קם רבה שחטיה לרבי זירא. למחר בעי רחמי ואחייה. לשנה אמר ליה: ניתי מר ונעביד סעודת פורים בהדי הדדי! - אמר ליה: לא בכל שעתא ושעתא מתרחיש ניסא

מהרש"א חידושי אגדות מסכת מגילה דף ז עמוד ב

קם רבה שחטיה לרבי זירא כו'. דבר תמוה הוא לפרשו כפשטיה ונראה דר"ל כעין שחטיה דאגבריה חמרא וכפייה לשתות יותר מדאי עד שחלה ונטה למות ולכך נקטיה בלשון שחטיה דשתיית היין נקרא ע"ש הגרון מקום שחטיה כמ"ש ממלא גרונו של ת"ח יין וקאמרי דהתפלל עליו שלא ימות מחולי זה עד שנתרפא וחי ומצינו במקרא ובתלמוד לשון חי מלשון רפואה:

תלמוד בבלי מסכת מגילה דף ז עמוד ב

אמר רבא: מיחייב איניש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי.

רבה ורבי זירא עבדו סעודת פורים בהדי הדדי, איבסום, קם רבה שחטיה לרבי זירא. למחר בעי רחמי ואחייה. לשנה אמר ליה: ניתי מר ונעביד סעודת פורים בהדי הדדי! - אמר ליה: לא בכל שעתא ושעתא מתרחיש ניסא

מהרש"א חידושי אגדות מסכת מגילה דף ז עמוד ב

קם רבה שחטיה לרבי זירא כו'. דבר תמוה הוא לפרשו כפשטיה ונראה דר"ל כעין שחטיה דאגבריה חמרא וכפייה לשתות יותר מדאי עד שחלה ונטה למות ולכך נקטיה בלשון שחטיה דשתיית היין נקרא ע"ש הגרון מקום שחטיה כמ"ש ממלא גרונו של ת"ח יין וקאמרי דהתפלל עליו שלא ימות מחולי זה עד שנתרפא וחי ומצינו במקרא ובתלמוד לשון חי מלשון רפואה:

בבא מציעא כ"ג:

דאמר רב יהודה אמר שמואל בהני תלת מילי עבידי רבנן דמשנו במלייהו במסכת ובפוריא ובאושפיזא

מהרש"א - בבא מציעא כ"ג:

בפוריא- עוד י"ל ע"פ מ"ש פ"ק דמגילה דחייב אדם לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן כו' עבידי רבנן דמשנין לומר דלא ידע גם אם הוא אינו מבוסס כל כך וידע:

Talmud Bavli, Megillah 12a

The students of Rabbi Shimon bar Yochai once asked him, "For what reason were the Jews of that generation (i.e., the generation in which the Purim story took place) deserving of destruction? He answered, "You tell me the answer." They replied, "Because they participated in the banquet of the evil (Achashverosh)."
He said to them, "If so, then only those in Shushan should have been killed - not Jews all over the world."
They said, "Then you tell us."
He replied, "Because they prostrated themselves before an image." They said, "Was this then not an example of favoritism?" (i.e., if they really did prostrate themselves before an image, then why were they deserving of salvation?).
He said, "What they did was only for show (i.e., they acted not out of conviction but rather as a result of pressure, fear and terror), and so God, too, acted only for show."

The Sin at the Root of the Purim Story, Harav Aharon Lichtenstein

Chazal do not directly address the purely halakhic aspect of the issue - after all, there is no law in the Shulchan Arukh forbidding a person from participating in a royal banquet. Chazal even emphasize the fact that from a halakhic point of view those who participated took pains to observe the laws of kashrut: On the phrase, "And the drink was according to the law, no one was forced," the Midrash comments: "No one forced them to drink 'gentile wine.'" In other words, they took the trouble to drink only strictly kosher wine.

Indeed, they were even careful not to drink gentile wine; this is clearly not where the problem lies. I believe that their principal fault is comprised of two elements: one is the actual partaking of the banquet; the other is partaking of a banquet which was not run-of-the-mill, but rather was "the banquet of an evil man."

As the story opens, we find ourselves asking what kind of world serves as its context. In which social and ethical framework do these events take place? If we read the account carefully, the story seems to be unfolding in some surrealistic world where the regular concerns of a normal Jew - problems of family and sustenance, personal and communal challenges - have no place.

In this society no one works, no one has any concern for making a living. What are they busy with all day? One long, continuous series of parties and banquets. Imagine: for an entire half-year, "one hundred and eighty days," they are at one continuous party. This is what characterizes the society; even while sensitive political negotiations are underway and important issues are being discussed, Achashverosh's first concern is for the drinks. The events take place in the metropolis of Shushan, the capital of his kingdom. One could mention several historical analogies, from both the east and the west, all involving a focus on festive celebrations connected to capital cities and royal palaces. Anyone reading an account of this type of lifestyle should stop in amazement and ask himself: from the point of view of the most elementary social justice, what is going on in this country?But excessive drinking also has connotations of unruliness which finds expression in a loss of self-control and restraint. "When wine comes in, secrets come out." Such unruliness naturally brings with it - and there is no lack of proof for this, both in literature and in history books - corruption of a different sort. If the drinking itself is orgiastic in nature, then very quickly the situation degenerates and takes on other orgiastic characteristics....

Acclimatizing oneself to such a world, converting this lifestyle into the parody of a value-system, where the goal is no longer contribution to and perfection of the world, creativity and activity, but rather squandering and reveling, drinking and eating - all of this crushes the uniqueness of Israel in particular and the ethical uniqueness of humanity in general. We believe that man is unique in his creative ability. His human responsibility finds expression in construction and preservation. The guiding principle in our path of responsibility is to follow in the way of God. In several places Chazal speak of the mitzva of "You shall walk in His ways" (Devarim 28:9) as expressing man's obligation to imitate God, as it were....

The opposite is true of the philosophy of hedonism - the distancing of oneself as far as possible from labor and toil. The view of life as a sort of "one-hundred-and-eighty-day idyll" represents a most serious moral deviation from our world view, our lifestyle and our philosophy. Let us emphasize once again that the problem was not halakhic in nature. A person may drink wine which is "kosher la-mehadrin" and eat meat which is "glatt kosher" and still, despite all this, wallow in "partaking of the banquet of the evil one." The evil master of the banquet also knows how to buy meat at a kosher butcher. That is not the point. A person who holds the view that every excess and every pleasure is permitted - so long as it doesn't run counter to the laws of kosher foods or the laws of mixing meat and milk - is making a fatal mistake. While taking pains over the tiniest details of the laws of kashrut, one may still completely miss the point of Divine service.

The abandonment of this framework, the spiritual and existential decline from a world of weeding and hoeing, sowing and ploughing, to a world of eating and reveling, a world of "one hundred and eighty days" of partying and then another seven days of drinking wine - this eating and drinking (despite the "kosher le-mehadrin" label on all the bottles) was the reason for the decree of destruction.

Another factor was involved here as well: not just prolonged eating and gluttony, but gluttony in the context of the banquet of such an evil person. **This identification with the environment reflects an assimilation into the surrounding society; a moral neutrality regarding Achashverosh's world.** However, even without this additional aspect - even if they had partaken in a similar banquet hosted by someone who was not evil - they still would have been deserving of destruction.

GLATT KOSHER HEDONISM [“By His Light”, page 16-18]

In recent years, one observes on the American scene a terribly disturbing phenomenon: the spread of hedonistic values, but with a kind of glatt-kosher packaging. There was a time when the problem of hedonism for religious Jews didn't often arise, because even if you wanted to have the time of your life, there wasn't very much that you could do. The country clubs were all barred to Jews, there weren't many kosher restaurants, there were no kosher nightclubs, etc. In the last decade or two, a whole culture has developed geared towards frum Jews, where the message is enjoy, enjoy, enjoy, and everything has a hekhsher (kosher certification) and a super-hekhsher. The message is that whatever the gentiles have, we have too. They have trips to the Virgin Islands, we have trips to the Virgin Islands. Consequently, there has been a certain debasement of values, in which people have a concern for the minutiae of Halakha (which, of course, one should be concerned about), but with a complete lack of awareness of the extent to which the underlying message is so totally non-halakhic and anti-halakhic.

Don't misunderstand me—I am not opposed to people enjoying themselves to some extent. I am not arguing for a totally ascetic approach to life; I don't live that way myself, and what I don't practice I certainly am not going to preach. In a sense, I don't practice it because I don't really think that it is demanded. (There certainly were gedolim [great rabbis] who did advocate it, but others disagreed.) The question is something else entirely. The question is not whether there is room in human life for a person to have a certain measure of pleasure. Rather, the question is what is his basic perspective? How much does he involve himself in this? Does he see himself as basically being born to enjoy or to work?...

To some extent, this feeling has permeated our world: a whole culture of enjoyment has begun to take hold. This is something which is recent, and with which anyone who is a ben-Torah, certainly, should in no way identify or associate. That whole culture advocates that man is born for pleasure, but unfortunately has to work if he wants to enjoy. In contrast, we have to know that “Adam le-amal yulad,” Man is born to do labor” (Iyyov 5:7).

Other Models:

1. The Nazir
2. The Tochacha Devarim 28:47
3. Bikkurim - Devarim 26:11
4. Har Sinai - אל תגשו אל אשה
5. Moshe and Tzipora - Rashi
6. Taanit Yachid
7. Takkanat Ezra - Brachot 20b
8. Taanit 22a - Importance of Laughter
9. Rambam - בכל דרכיה דעהו
10. חסידות - עבודה שבגשמיות

דברים כ"ח:מ"ז

(מז) תִּחַת אֲשֶׁר לֹא־עֲבַדְתָּ אֶת־יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּשִׂמְחָה וּבְטוֹב לֵב מְרֹב כָּל־

דברים כ"ו:י"א

(יא) וְשִׂמְחַתְּ בְּכָל־הַטּוֹב אֲשֶׁר נָתַן־לְךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וּלְבִיתְךָ אַתָּה וְהָלֹאִי וְהָגֵר בְּקִרְבְּךָ:

משנה תורה, הלכות דעות ג'ב'

(ב) צריך האדם שיכוון לבו וכל מעשיו כולם לידע את השם ברוך הוא בלבד ויהיה שבתו וקומו ודבורו הכל לעומת זה הדבר כיצד כשישא ויתן או יעשה מלאכה ליטול שכר לא יהיה בלבו לקבוצ ממון בלבד אלא יעשה דברים האלו כדי שימצא דברים שהגוף צריך להם מאכילה ושתייה ושיבת בית ונשיאת אשה וכן כשיאכל וישתה ויבעול לא ישים בלבו לעשות דברים האלו כדי ליהנות בלבד עד שנמצא שאינו אוכל ושותה אלא המתוק לחיך ויבעול כדי ליהנות אלא ישים על לבו שיאכל וישתה כדי להברות גופו ואיבריו בלבד לפיכך לא יאכל כל שהחיך מתאוה ככלב וחמור אלא יאכל דברים המועילים לגוף אם מרים אם מתוקים ולא יאכל דברים הרעים לגוף אע"פ שהן מתוקים לחיך כיצד מי שהיה בשרו חם לא יאכל בשר ולא דבש ולא ישתה יין כענין שאמר שלמה דרך משל אכול דבש וגו' ושותה מי העולשין אף על פי שהוא מר שנמצא שותה ואוכל דרך רפואה בלבד כדי שיבריא ויעמוד שלם הואיל ואי אפשר לאדם לחיות אלא באכילה ושתייה וכן כשיבעול לא יבעול אלא כדי להברות גופו וכדי לקיים את הזרע לפיכך אינו בועל כל זמן שיתאוה אלא כל עת שידע שהוא צריך להוציא שכבת זרע כמו דרך הרפואה או לקיים את הזרע.

במדבר רבה פרשה יא

"כל ימי הזירו לה' על נפש מת לא יבוא" – בוא וראה שכל מי שמקדש את עצמו מלמטה, מקדשים אותו מלמעלה. זה, לפי שמזיר את עצמו מן היין ונוהג צער בעצמו שלא יגלח ראשו, כדי לשמור עצמו מן העבירה, אמר הקב"ה: הרי הוא חשוב לפני ככהן גדול. מה כהן גדול אסור ליטמא לכל המתים, אף נזיר אסור ליטמא לכל המתים. מה בכהן גדול כתוב: "כי נזר שמן משחת אלהיו עליו" (ויקרא כא יב), אף בנזיר הוא אומר: "כי נזר אלהיו על ראשו". מה בכהן גדול כתוב: "ויבדל אהרן להקדיש קדש קדשים" (דברי הימים א כג יג), אף נזיר נקרא קדוש, שנאמר: "כל ימי נזרו קדוש הוא לה'".

רמב"ן במדבר פרק ו פסוק יד

וטעם החטאת שיקריב הנזיר ביום מלאת ימי נזרו, לא נתפרש. ועל דרך הפשט כי האיש הזה חוטא נפשו במלאת הנזירות, כי הוא עתה נזור מקדושתו ועבודת השם, וראוי היה לו שיזיר לעולם ויעמוד כל ימיו נזיר וקדוש לאלהיו, כענין שאמר (עמוס ב יא): "ואקים מבניכם לנביאים ומבחוריהם לנזירים". השווה אותו הכתוב לנביא, וכדכתיב (לעיל פסוק ח) "כל ימי נזרו קדוש הוא לה'". והנה הוא צריך כפרה בשבו להיטמא בתאוות העולם.

מסכת נדרים דף י עמוד א

אמר אביי: שמעון הצדיק ורבי שמעון ור' אלעזר הקפר, כולן שיטה אחת הן, דנזיר חוטא הוי. שמעון הצדיק ורבי שמעון – הא דאמרן. ורבי אלעזר הקפר ברבי – דתניא: ר' אלעזר הקפר ברבי אומר: "וכפר עליו מאשר חטא על הנפש". וכי באיזו נפש חטא זה? אלא שציער עצמו מן היין. והלא דברים קל וחומר: ומה זה שלא ציער עצמו אלא מן היין נקרא חוטא, המצער עצמו מכל דבר על אחת כמה וכמה! מכאן, כל היושב בתענית נקרא חוטא.

<http://rabbisacks.org/ki-tavo-5767-judaism-greatest-challenge/>

The sages said that a Nazirite is called a sinner because he renounces a pleasure that he might have legitimately enjoyed. "If the Nazirite who only abstained from wine is in need of an atonement, how much more so one who deprives himself of other permitted enjoyments." Maimonides writes: "No one should, by vows and oaths, rule out for himself the use of permitted things. Our sages say, 'Are the prohibitions of the Torah not enough for you, that you add others for yourself?' They included in this those who make a practice of fasting. They too are not walking in the right way. Our sages prohibited self-mortification by fasting. Concerning this and similar excesses, Solomon said, 'Be not over-righteous nor excessively wise. Why should you be desolate?' (Kohelet 7: 16)"

This is not marginal to Judaism but of its essence. The Torah begins by God bringing a universe into being and "seeing that it is good." Indeed at the end of creation "G-d saw all that he had made and behold it was very good" – which R. Samson Raphael Hirsch reads as meaning, good in its constituent parts, very good in the relationship of those parts. G-d is found in the goodness of the world, not in its pain.

This was and is anything but self-evident in the history of the human spirit. Eastern mysticisms teach the individual to rise above the sufferings and vicissitudes of the world into a private nirvana of the soul. Several ancient philosophies, such as Manichaeism and Gnosticism, held that the physical world was created by an evil force, and that finding the true G-d means abandoning the world. The natural response to such a way of seeing reality is asceticism, the principled denial of pleasure. At the opposite extreme philosophers like Epicurus (from whom rabbinic Hebrew derived its word for "heretic", epikoros) argued that since the only reality is material, one should devote oneself in this life (there was, he believed, no after-life) to the principled pursuit of pleasure. These views have appealed to great numbers of people throughout history. The Jewish view by contrast is rare, if not unique.

G-d is to be found in life. His blessings are material as well as spiritual – good crops, fine harvests, a land of plenty and a politics of peace. The G-d of revelation and redemption is also the G-d of creation – meaning that to be close to G-d is to go with, not against, the grain of nature. That is not to say that Judaism is hedonism: quite the contrary. Asceticism is the denial of pleasure, hedonism is the worship of it. Judaism rejects both and instead invites us to sanctify pleasure: food, by the laws of kashrut and pronouncing blessings over enjoyment; drink through Kiddush at sacred times; sex through the disciplines of marriage and tehorat hamishpacha. To be a Jew is to celebrate life, to see G-d in life, and to make a blessing over life. It is to find joy in family and community; to find meaning through constant study of Torah; and to share one's blessings with others. Even the famous Jewish sense of humour is part of this attachment to the fundamental goodness of life, for whatever else it is, humour is a way of laughing at what otherwise would make us weep.

IT IS PRECISELY THIS CAPACITY to sanctify pleasure by enjoying it in and through the disciplines of kedushah (sanctification) that has made Judaism immune to the one tendency that has destroyed other civilisations, namely affluence as a prelude to decadence. In Judaism pleasure is never mere pleasure, because, firstly it is dedicated to G-d; second, it is shared with others; third because it is seen as G-d's blessing, not something we made ourselves.

HAARETZ.COM

Self-flagellation was practiced by Jews too

During the Middle Ages, the practice of self-flagellation became commonplace on the day before Yom Kippur both in Europe and in the Arab world. Jewish men would use whips, often inscribed with biblical passages such as "it shall be a holy convocation unto you; and ye shall afflict your souls" (Leviticus 23:27) – and would whip their own backs, usually 39 times.

Through the years, the practice became less and less common. By the 20th century the practice has been all but eliminated, though some people still do it this very day, in some form or other

עבודה בגשמיות

בשבת אחת התארח רבי אברהם יהושע השל מאפֿטָא בעיר יאָס ודרש בפני הקהל. בעיר היו גם קבוצה של חסידי חב"ד. כששמעו את הדרשה של ר' אברהם יהושע השל, לעגו וצחקו עליה. וביום ראשון אף כתבו על גבי החלונות ציטוטים מן הדרשה, בדרך ביזיון.

זמן מה אחר כך, כשבא אל ידידו, רבי לוי יצחק מברדיטשוב, סיפר לו הרבי את כל אשר עשו לו האנשים הללו. ר' לוי יצחק קרוב היה אל חסידי חב"ד, ואף היה מחותנו של רבי שניאור זלמן מלאדי, מייסדה של חב"ד. בשל כך הפנה אליו רבי אברהם יהושע השל את שאלתו: "מדוע לעגו לי? וכי מה אמרתי בדרשה שגרם לכזאת בושה?"

אמר לו ר' לוי יצחק מברדיטשוב:

"דע לך שבכל דור ודור יש מי שתוהה על דרכו של הצדיק, ואפילו על אודות משה נאמר כי היו שהתנגדו לו ורינונו עליו." אחר כך אמר:

"אבל דבר נוסף יש כאן. הלוא יש שתי דרכים לעבוד בהן את הבורא. דרך אחת – קיום התורה, התפילה והמצוות. אבל ישנה גם דרך שנייה, ובה אתה הולך. אתה עובד את הקדוש ברוך הוא גם בשעת האכילה, השתייה ושאר תענוגות העולם. כמו יוסף אתה, שעליו נאמר שהיה מתקשט ומסלסל בשערו. ומכיוון שרוב בני האדם נכשלים בתאוות העולם הזה, אנשים היודעים כמותך כיצד לעבוד את הקדוש ברוך הוא בדברים אלו, מסייעים לכל הנכשלים, ומעלים אותם אל צד הקדושה. ואולם, אנשים כמותך – דרכם סודית ונסתרת. הם שייכים אל 'עלמא דאיתכסיא' – העולם המכוסה והנסתר. אנשים כמותך – סודות העולם פתוחים בפניהם, אך הציבור אינו יודע זאת ומלגלג על דרכם. עליך לזכור כי דומה אתה לאמנו לאה, ולא לרחל אמנו. לאה שנואה הייתה, ודרכה נסתרת מעין רואים. ואף על פי כן – רוב שבטי ישראל יצאו ממנה."